

ПЕСТЕЛИВОСТЪТА НЕ Е СКЖПЕРНИЧЕСТВО.

— Мамичко, ти пакъ въздишашъ?

— Охъ, синко, мжка ми е.

— Пакъ ли те боли?

— И ржцетъ и краката ме болятъ . . . а брашното отдавна свършихме, какво ще ядемъ?

— Мамичко, ще отида да поискамъ брашно отъ съседката Петра.

— Недей, срамта е вече. Колко пжти ни е давала. Слушай, моето момче! иди на чифлика при дѣдо Хаджи.

— О не, мамо, той е такъвъ скжперникъ! Постоянно се кара на работниците. Азъ съмъ го слушалъ — и за една изгубена връвъ, за единъ гвоздей вика по тѣхъ.

— Иди, иди, моето момче. Кажу му, че ржцетъ ме болятъ, а нивата ни градушка я уби и нѣмаме брашно.

— Ами ако ме изпжди?

— Ти всичко му кажи, моли му се!

Любчо бързаше по селския пжтъ къмъ чифлика на дѣдо Хаджи. Бѣше топло и прашно. Въ тихия въздухъ се носѣха рой мушички и комари и щипѣха боситъ му крака. Ала той не усѣщаше. Малкото му сърце биеше отъ радостъ. Дѣдо Хаджи може да го нахока и да го изпжди. Но той нѣма да си отиде. Ще го моли, ще му каже, че мамка е